

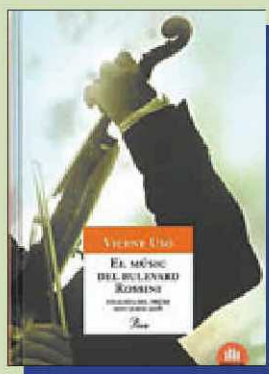
CRÍTICA

El punt de partida

Vicent Usó presenta, a «El músic del bulevard Rossini», una crònica esperançada d'una vocació malmesa

MELCIOR COMES mcomes@presencia.cat

El *músic del bulevard Rossini* és una novel·la sobre les dificultats. El seu autor, Vicent Usó, ja havia estat finalista del premi Sant Jordi l'any 2004 amb un obra notable, *Les ales enceses*, quedant en aquella ocasió darrere de *La ciutat invisible*, d'Emili Rosales, un dels èxits més apreciables de la novel·la catalana de les darreres dècades. Ara Usó ha tornat a provar-ho, i ens ofereix la història d'un músic polonès, Tadeusz, el qual ha de superar innombrables proves per arribar a poder fer el que més li agrada: tocar el violí. Des de Cracòvia, on descobreix que té un do innat i es posa a les ordres del mestre Domanski –tot i que el seu pare no aprova que tingui contactes amb un excèntric, a més d'homosexual– fins a la renúncia a una prometedora carrera com a músic professional per haver d'acabar com a pidolaire en el bulevard d'una ciutat llunyana (la Vila), esclau de màfies que li prenen gairebé tota la recaptació, enyorós de l'estimada Krystyna, que va haver d'abandonar per mirar de seguir, enganyat, les seves ambicions. El llibre s'emmarca, en els orígens de Tadeusz, en la Polònia de Lech Walesa i del sindicat Solidaritat, en un ambient opressiu i enrarit que s'anava obrint més enllà de les ombres comunistes; a més de pintar l'entorn de la ciutat contemporània, amb els seus entramats de poder i la seva comercialitat indefectible. L'anar i venir de la narració del passat al present és un dels punts forts del relat, el qual, a més, s'embrancha en petites històries paral·le-

«EL MÚSIC DEL BULEVARD ROSSINI»

Autor: VICENT USÓ

Editorial: PROA / Pàgines: 192 / Preu: 18 €

La vida d'un violinista de l'est d'Europa està marcada per una cursa d'obstacles: el jove ha de triar entre el seu gran amor i la seva vocació. Un relat sobre el fracàs, l'amor, les ambicions personals i el preu que cal pagar per realitzar-les.

VICENT USÓ (Vila-real, 1963) ha escrit un bon nombre de novel·les, amb elogis de la crítica i amb notable èxit de públic: *Crònica de la devastació* (premi Andròmina, 2002) i *Les ales enceses* (finalista del premi Sant Jordi, 2004). A més d'escriure novel·la, fa articles d'opinió, periodisme cultural i guions per a teatre i televisió.

Amb *El músic del bulevard Rossini*, Vicent Usó va ser finalista del premi Sant Jordi el 2008. / A.P.

judicar des d'una mitja distància les disjuntives dels personatges. Alhora que s'elegeix aquest to –que el Nobel portuguès usa amb mestria a les seves paràboles morals–, Usó vol denunciar la injustícia, la manca de llibertat, els abusos a què es veu sotmès un pobre noi davant d'una horrible alternativa: o l'amor de la seva vida o la seva vocació. Potser és aquí on el llibre no té prou

«Agradarà sobretot als lectors adeptes a les novel·les confortables, ben construïdes, escrites amb facilitat»

credibilitat, quan pretén explicitar o fer el retrat costumista d'alguns personatges o ambients: com si la modulació de la veu narrativa no fos la més adequada per narrar alguns dels meandres d'aquesta aventura, la qual, em sembla, aspira a una total versemblança. Tot i així, la novel·la és prou entretinguda, i es llegeix amb molt de delit, ja que Vicent Usó té el pols narratiu ben lligat, fruit d'una llarga trajectòria literària. *El músic del bulevard Rossini* és una novel·la sentimental, però no en el sentit més esllanguit i mel·liful, sinó en consideració al millor que les persones podem aspirar: a estimar i ser acceptats, i a poder desplegar les nostres tendències sense coercions.

les, sempre ben encabides, algunes d'elles amb molt d'encant. *El músic del bulevard Rossini* agradarà sobretot als lectors adeptes a les novel·les confortables, ben construïdes, escrites amb facilitat i suggestió, on abunden consideracions com aquesta: «El músic del bulevard Rossini es mira el goril·la amb indiferència. Si ara li demanàrem per què ha vingut, no sabria què contestar, quines raons adduir, la ment humana, i no sols la divina, també transcorre sovint per viaranyes inescrutables.» Potser aquest

tipus de comentaris, abundosos en el conjunt del relat, irritaran certs lectors, ja que la novel·la n'és plena, paràfrasis sobre l'amor, l'odi o la política, sempre amb el mateix aire tènue, desenfadat i escèptic. La novel·la té alguna cosa de conte gràcil i sense mala fe, accentuat pel tipus de prosa que maneja Vicent Usó: molt en la línia de Saramago, amb frases llargues i cadencioses, plenes de meandres, governades per un narrador omniscient i burleta que pot permetre's divagar i comentar la manera com narra o